

Tarih, kendi hikâyesini anlattırırken kuşkusuz yaşanılan çağın sınıf mücadelelerinin dinamiklerini rehber edinir. Anlatılan hikâye kimi zaman dram, kimi zaman komedi ya da çoğunlukla trajedi olarak sahnelenir. Çok az biriktirip mirasyedi gibi harcayan tarih, “yavaş ilerleyen” yüzyıllarda yarattığı potansiyelin birikimlerinin bilançosunu çıkarır, hikâyesini yazar ve sahneye koyar. Bağrında taşıdığı ve “zamanı dolan”, artık çekilir tarafı kalmayan ve tahammül edilemeyen “eskiyi” bağrından kovmak için yeni güçlere gebe kalır. Yirminci yüzyıla gelinceye kadar bir kaç yüzyılda bir- iki defa gebe kalan tarihin yirminci yüzyıla kadar gebeliği de bir anlamda sorunludur ve yirminci yüzyıl öncesi yüzyılların hikâyesi “yavaş yüzyılların” hikâyesidir. Hatta öyle ki çoğu kez geçmiş birkaç yüzyıl içinde anlatmaya değer bir hikâyesi, sahneye koyacağı heyecan verici bir “bilek güreşi” bile olmadan geçip gitmiştir.

Yirminci yüzyıla gelinceye kadar tarihin kendisini “yüzyıllara bölerek” anlatması, aynı yüzyılda anlatılmaya değer sıralı hikâyelerin yaşanması için bir türlü kinetik enerjiye dönüştürebileceği potansiyel enerjiyi biriktirememesi, yirminci yüzyıl öncesi dönemlerin “yavaş yüzyıllar” olarak adlandırmasının sebebidir.

Herkes yaşadıklarından bir şeyler öğrenir, tarih ise öğrenmez ama birçok şey öğretir...

20. yüzyıla girerken o hımbıl, acelesi olmayan tarih, kendini, kendi tarihine hayran bırakacak ölçüde bir “yaratıcıyı” keşfetti... Değiştirme azmine ve dönüştürme enerjisine sahip İşçi sınıfı... “Yavaş yüzyıllarda” zor biriktirdiğini miras yedi gibi harcadığı düşünülen tarih hakkında ne büyük haksızlık etmişiz. Evet, zor biriktirdiği doğrudur ama biriktirdiğini hovardaca harcadığı konusunda kendisine haksızlık edilmişti. 20. Yüzyıla girerken, geçmiş yüzyıllarda kıt kanaat biriktirdikleri çıkınındaydı ve hazinesinde geçmiş yüzyıllardan kalan deney, tecrübe ne varsa tümünü yeni yaratıcısının önüne seriverdi... Prometeden, Spartaküse, Hektordan Anibala, Avusturya ayaklanmasından Paris Kömününe kadar aktörlere ışık tutacak ne varsa, bütün hazineyi ehline teslim etti, hikâyesini yazdı, aktörlerini seçti ve oyununu sahneye koyarken aktörleri uyarmayı da ihmal etmedi... Düşman sinsi ve kurnazdır... İçinizdeki ayırık otlarını temizleyin... Oyunculara yüklenen rol zor, yol uzun, virajlar keskindi... Bu oyunda el titremesinin, dil sürçmesinin asla yeri yoktu. Değilse rakip affetme duygusundan uzak, öldürmeye programlı profesyonel katillerdi... Oyunun adı “ Üretenin yönetmesi” de, demiri döverek ona hayat veren aktörler, demirden örülen kafeslerin içine hapsedilmişlerdi. “Haydi dedi”, “ yolunuz ve bahtınız açık olsun”... Safiye’ne bir temenni idi ama aktörlerin ne yolları ne

de bahtları pek açık değildi...

Az çok oyunun oynanmasına uygun her ülkeye sahneler kurulup, oyunun içeriğine göre aktörler sahneye davet edildi. 20. Yüzyıl başka bir yüzyıl olacaktı, hımbıllığa, ertelemelere yer yoktu... Kesintisiz enerji üretecek güç kaynağı sahneye çıkmıştı... İlk işaret fişeği ateşlendi... “Bütün iktidar işçi sınıfına”... Hiçbir aklın ermediği, hiç kimsenin bir şans oyununa tanıdığı milyonda bir de olsa bir şans tanımadığı işçi sınıfı “yenilmez, yıkılmaz” çarlığın” koltuğunu kaldırıp çöpe atmıştı... Bu işler duyulup ta durmak olur muydu? Kibirli aristokratlarla sonradan görme burjuvazinin “ila nihaye” sandıkları iktidarları “yaratıcıların” tehdidi altındaydı... Avrupa işçi sınıfı ayakta idi, iktidarı istiyorlardı ve bütün ülkelerin yaratıcıları dayanışma içindeydi. Sınır, sınıf ayrımını reddediyorlar, dayanışmalarını “Enternasyonal” olarak adlandırıyorlardı. Sovyet devrimi yeni hayatın çoban ateşiydi. Çoban ateşleri yüksek dağ başlarında yakılır ki çevre ahali görsün diye, ovalarda yakılır ki ormanlar, sular, kurt kuş, börtü böcek aydınlansın diye. Çoban ateşinin aydınlığında ayağa kalktı, Afrika, Asya, Latin Amerika... Anadolu’da kibirli emperyalistlerin burunları sürtüldü... Dünya işçi sınıfı, sömürülen dünya halkları sosyalizm ve ulusal Kurtuluş savaşlarının soluksuz mücadelesinde kan ve gözyaşı içinde acıyı bal eyliyorlardı. Burjuvazinin her hırçınlığı Emperyalist/kapitalist cephenin burçlarında onarılmaz gedikler açıyordu. Bu koşu simgesel yıldızlarını yaratmış, Che, genç kızların, delikanlı erkeklerin tişörtlerinde sembol olarak yerini almıştı... O, yeni hayatın, sömürsüz ve savaşırsız bir dünyanın çoktan sembolü olmuştu.

Tarih “ yanlış yapmayın, hatalarınızı bağışlamazlar” diyordu... Yanlışlar yapıldı ve hatalar bağışlanmadı. Tarih buruk gülümsüyordu... Geçici yol arkadaşlarının “devrim bitti” riyakârlığını bile alaycı gülümsemesiyle bağışlayıcıydı. Yapılan yanlışların ve düşülen hataların bok çukurundan gıda derleyen bok böcekleri derin bir “oh” çekip bir kez daha yeryüzünün sonsuz egemenleri olduklarını iman ettiler. Tarih yeniden gülümsedi ve hikâyesinin devamını yazmaya başladı. Ve dedi ki artık yüzyılda bir söylediğim şarkılar bana yetmiyor, bekleyemem bir yüz yıl daha... Yirmi birinci yüzyıldan itibaren hikayelerimi her on yılda bir tekrar yazacağım...

A) YIRMİ BİRİNCİ YÜZYILIN BİRİNCİ ON YILI:

Şişme balon burjuva profesörleri efendilerinin kaygılarını gidermek anlamsız ve amaçsız ciltler dolusu abuk subuk şeyler söylüyorlar, kendi söylediklerine kendileri de inanmadıkları halde seçkin Üniversitelerin kürsülerini işgal ediyorlar... Fukiyama yalaması tutturmuş bundan sonra öyle sınıf mücadelesi filan yok, tarihin sonu geldi gibi içerik fukarası laflar ediyor. Goygoycu Huntington nam adlı kapitalizm sabıkalısı sınıf mücadelesinin üstüne toz serpip, güya bundan sonra din iman mücadelesi yapacaksınız diyor... Onlar varsın kendileri söylesinler, kendileri dinlesinler... Devrimciler laf cambazlığına ne zaman pabuç bıraktılar ki şimdi onları ciddiye alsınlar... Eee, tarih baba nerede kalmıştık... Ve tarih baba yaşamın hikayesini okumaya devam

etti... Hikâyenin her cümlesi, yeryüzü efendilerini en can alıcı, öldürücü yerlerinden vuruyordu. Kapitalizmin bütün merkezleri, tankları, topları, uçakları, polisi ve copları savaşı, sömürsüz hayatın müjdecisi çocukların çıplak ellerinin hedefindeydi. Gelsin Seattle, Cenova, Roma, Prag, Nice, Quebec, Gotebourg, Porto Alegre... Şehir ve kasabalarıyla bütün Avrupa yeni yaşamın heyecanlı bekleyişi, bilek güreşinin sabırsız bahisçileri gibi ayakta...

“Biz bir dünya isteriz, efendisiz, savaşı ve sömürsüz”... “Biz bir dünya isteriz özgür, kavgasız, gürültüsüz”... Sahi insanların kanını emen şişmiş keneler IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret örgütü, AB, ABD, hırsız G-8 ler bu çocukların çıplak yumruklarından, kuyruğunu paçasının arasına kıştırıp kaçacak kadar ödle miydiniz sahi... Dünyanın yüzde doksan dokuzunun kaderine hükmeden yüzde birlik bok böcekleri yuvası Wall Street kabadayıları benden söylemesi “Occupy” eylemcileri (Wall Streeti işgal et eylemcileri) sokak başlarını tutmuşlar, şarkılarıyla, türkülerıyla sizi bekliyorlar... Uykularınızı kaçırmak istemezdim... “Avrupa’nın başında bir heyula dolaşıyor... Komünizm heyulası”... Marks, memnun gülümüyor... Avrupa’da Devrim...

Hani bir zamanlar kafa göz yaparak tartışırdık ya... “Devrim kırlardan mı başlayacak, şehirlerden mi” diye... Durun hele beyler... Tarih, bu konuda hikâyesinin bu bölümünü yazmamıştı ki...

B) YIRMİBİRİNCİ YÜZYILIN İKİNCİ ON YILI:

Che, dünyanın kırsalından Avrupa’nın merkezindeki Marks’ı selamlamıştı... Şimdi Che’nin ardıları molada dinlenip yeniden meydanlara iniyorlar... Birinci on yılın hikâyesinin konusu, gelişmiş kapitalist ülkelerin sokaklarında güneşi zapt etmeye azimli, “kentli” çocuklarıydı. İkinci on yılın hikâyesinin konusu ise, yoksulluktan çocuklarının kaburgaları sayılan fakirleştirilen ülkelerin istiflenip bir kenara atıldığı Orta Doğu ve Kuzey Afrika’nın Sokak çocuklarıydı...” Başarabilirsiniz” diye başlıyordu hikaye... İlk durak Tunus’tu... Ftili Muhammet Buazizi adlı bir genç ateşledi. Ses, görülmedik, işitilmedik bir hızla dalga dalga Mısır, Suriye, Kuveyt, Bahreyn, Suudi Arabistan, Yemen..... Bu hikâye Gezi olmadan eksik olurdu... Mizahın ve zekânın prensesi Gezi... Ceman yekûn seksen iki ülkede aynı anda yankılandı, aynı anda vücut buldu. “Biz bir dünya isteriz, efendisiz, savaşı ve sömürsüz”... “Biz bir dünya isteriz özgür, kavgasız, gürültüsüz”...Diktatörler gitti velakin yerlerine gelen yine diktatörlerdi... Anlaşılan hikâyenin satır araları can kulağı ile dinlenmedi... Herkese güneş dağıtmayı vaat eden çocukların alın teri ve emeğinin üstüne yine karanlıklar prensi diktatörler oturdu... Oysa hikâye şöyle başlıyordu, “ ayırık otlarını ayıklayın”...

Tarih, yirmi birinci yüzyılın birinci on yılında, Marksın devrim fırtınasının kopacağına umut bağladığı kapitalizmin merkezi Avrupalı çocukların hikâyesidir. İkinci on yılın hikâyesi ise Che’nin unutulmaz gülümseyişlerin destanını yazdığı yer kürenin kırsal bölgelerinin çocuklarının

hikâyesidir.

C) YİRMİ BİRİNCİ YÜZYLIN ÜÇÜNCÜ ON YILI:

Bu yazının yazıldığı günden üç gün sonra yirmi birinci yüzyılın üçüncü on yılına merhaba diyeceğiz... Tarihin sadağında renkli, heyecanlı, umut dolu hikâyeler var... Umutsuzluğa düşmeden, karamsarlığa kapılmadan... Her iki on yılın hikâyesi de çok şeyler anlattı, çok derin izler bıraktı... Umutlandık, sevindik, hayal kırıklıkları yaşadık.

Gelin üçüncü on yıla girerken hikâyenin eksik anladığımız kısımlarını bütün yer küre ülkelerinin çocukları olarak birlikte tamamlayalım... Bu hikâye bütün ülkelerin çocuklarına armağan edilmiştir.

Müneccim değiliz ama Perşembenin gelişi de Çarşambadan belli değil mi?,,,